

HEINRICH TIMMEREVERS
DRJEŽDŽANSKO-MIŠNJANSKI BISKOP

Pastyrskie słowo k jutrownemu pokutnemu časej 2024

Wone ma so na wšěch njedźelnych (tež předwječornych) kemšach 1. póstneje njedźele (zawrjenski čas!) dospołnje na městnje přédowanja přédčítać.

Lube sotry a lubi bratřa,

vatikanska awdiencowa hala, w kotrejž hewak stólcy po rynkach steja, je wuprózdnjena. Jenož za něhdže 35 kulojnymi blidami sedža ludžo, křćeni a firmowani, rjadnicy, měšnicy a biskopja ze wšeho swěta.

Woni so mjez sobu widža, słyša, zhromadnje mjelča, jedyn za druhého so modla, sej wzajomnje praja, što je jim z toho, štož je něchtó wuprajił, drohotne. Zhromadnje wuradźuja na swětowej biskopskej synodže wo cyrkwi přichoda, kotraž je synodalnje, to rěka *zhromadnje*, po puću. Tole činja – tež kontrowersnje – wosrjedź jara wšelakoreje swětoweje cyrkweje, bjez toho zo njebychu hižo na so dźiwali.

Pohlejmy do Němskeje. Temy Synodalneho puća w našim kraju wjedu k bytostnym diskusijam, a prašamy so, kak móžemy hromadže wostać. Při tym njehrozy jeničce w cyrkwi, ale tež w našej towaršnosći strach, zo so roztorhamy. Kak wuhotujemy čłowjekahódnou migraciju, što słuži k tomu, socialnu sprawnosć polěpšić, abo što dyrbimy nětko činić, zo bychmy Božu stwórbu zachowali?

Hdyž zaso globalnje hladamy, potom rozhorjatej nas trajacej a brutalnej wójnje w Ukrainje a na Bliskim wuchodže.

Kak z tutymi konfliktowymi situacijemi na swěće, w towaršnosći a w cyrkwi wobchadźamy?

W přěních křescanskich wosadach so přeco zaso prašachu, kak hromadže wostanu. Tak njepisa swjaty japoštoł Pawoł bjez přičiny:

„Budźće ponižni, měrniwi a sćerpliwi, znjesće so mjez sobu w lubosći a prócujće so, jednotu Ducha wobchować w zwjazku pokoja! Jedne je čělo a jedyn Duch, kaž sće tež powołani w jednej nadźiji [...].“ (Ef 4,2-6)

Trochu pozdžišo wopisuje swjaty Pawoł nam znaty wobraz wo čěle ze swojimi mnohimi wšelakimi stawami, kotrež su wšitke w swojej wosebitosći trěbne. Njeńdže wo uniformnosć, ale wo rozdźělnosć w zhromadnosći.

Jako křescenjo wěrimy, zo je Bóh sam najhlubša forma tajkeje zhromadnosće. Pola Trojicy rěčimy wo Bohu, kiž je Wótc, Syn a Duch Swjaty – Bóh w třoch wosobach; bytostnje zwjazane a tola so wone rozeznawaja. Walter kardinal Kasper z toho sćěhuje: *„Wotpowědnje njesmě tež zjaw cyrkwe monotony, monolitiski, wostudły, ale mnohostronski, pisany, poľny fantazije być. Jeničce přez tajku wšelakorosć je cyrkej znamjo swobody a uniwersalnosće ewangelija [...].“ (Walter Kasper, Die Kirche Jesu Christi, Freiburg 2008, str. 400).*

Lube sotry a lubi bratřa, kak móže kultura rosć, kotraž da nam hromadže wostać?

1. Chceće-li hromadže wostać, maće na to dźiwać, štož zwjazuje

W přěnim čitanju smy doraznje slyšeli, kak Bóh zwjazk z nami a „wšěmi žiwymi stworjenymi, wšěm z mjasom“ (Gen 9,15b) wutwori. Bóh kładže po čłowječej złości a lijeńcy ze znamjenjom tučele fokus zaso na to, štož zwjazuje – tehdy kaž džensa.

Sym wo tym přeswědčeny, zo nas jako čłowjekow, ale tež nas křescanow přeco wjace wjaza hač džěli. Hladajmy na to, štož so nam hižo poradzi, do čeho přez swjatu křćeńcu zhromadnje wěrimy, što nas pohonja, něšto činić. Njedajmy so předewšěm lemić, smy-li wšelakeho mjenje.

Lube džěci! Wy sće za to jako hwězdni spěwarjo wulkotnje z přikładom byli. Wy zasadźujete so za druge džěci w nuzy, a to přez wšitke hranicy krajow. Wy wuprošeće Bože žohnowanje za ludźi w jich domach. Wy sće zhromadnosć a činiće prosće něšto dobre. Tak wšelakore kaž wy wšitke sće, sće so lětsa tola zhromadnje za džěci w Amaconiskej zasadźeli. Wšo druge je woměrje za wokomik druhorjadne, dokelž je to, štož zwjazuje, tak wažne.

Lubi dorosćeni, njemóže nas přikład hwězdných spěwarjow pohnuwać, najebać wšu individualnosć to tematizować, štož nas wjaza – w cyrkwi a w towaršnosći?

2. Chceće-li hromadže wostać, dyrbiće za to něšto dać

Hromadže wostać njeporadzi so bjez kruteje wole. Dar zhromadnosće přińdže z Boha samoho. Ale my jón jenož w tej měrje přijimamy, z kotrejž so swójskich, za absolutne postajených idejow vzdamy a tež zwólniwi smy, swoju z tym zwjazanu hordosć spuścić.

Swjaty Pawoł nas skedźbnja: „*Budźće ponižni, měrniwi a sćerpliwi, znjesće so mjez sobu w lubosći.*“ (přir. Ef 4,2) To zdawa so w přenim wokomiku mało atraktiwne, budže pak nam dale pomhać. Inwestujmy do toho, zo hromadže wostanjemy, z tym zo jeničce swójske perspektiwy njepřinošujemy. Sym přesvědčeny, hdžež wurazy kaž ponižnosć, měrliwosć, sćerpliwosć a zwólniwosć, mjez sobu so znjesć, ze žiwjenjom napjelnjamy, tam hrjebje přewinjemy, tam so wujednanje a nakazanje poradzi. To něšto płaći.

Doraznje smy to džensa w ewangeliu a popjelnu srjedu při wudžělenju popjelneho křiža slyšeli: „Nakazaj so!“ To rěka: Wusměrće swoje žiwjenje po ewangeliu. Bjermy tutu namołwu na spočatku jutrowneho pokutneho časa chutnje. Přiwobroćmy so zaso jedyn druhemu, smy-li so do konfrontacijow zašmjatali abo druhého a jeho žadosće pozabyli.

Chcu za to sensibilizować, zo njeměla „kultura, zo wostanješ w zhromadnosći“ być ani pobožny plašćik nad konfliktami, ani nanučena namołwa k pozdatnej harmoniji. Skerje dže wo to, na wědomje brać, što někoho pohnuwa, ze žiwjenja druhého něšto nawuknyc a tež čwak swójskich předstawow, swójskeje přijomnosće a snano tež swójskeho derjeměća wotedać abo spuścić.

Za to, zo hromadže wostanjemy, stej tež prawda a sprawnosć trěbnej. Debaty wo dobre rozrisanja dyrbimy wjesć, ale tak, zo móžemy sej přeco hišće do wočow hladać. Tež to něšto płaći.

3. Chceće-li hromadže wostać, dyrbiće so za to modlić

Wjеле ludźi začuwa wulku žadosć, zo najebać wšu individualnosć tola hromadže wostanu. Skónčnje tči za tym hłuboke přeće kóždeho, přiwezaty a lubowany być. Modlić so budže nam pomhać so toho nadźijeć, zo Bóh tute žadosće spjelni, a nic my sami abo druzy ludžo z pozdatnymi alternatiwami k zbóžnosći.

„W Jězusowym křížu je spomóženje.“ Tak budžemy w tychle tydženjach spěwać a kříž samy do srjedzišća stajeć, kotryž je nam najhłubši wuraz lubosće Božej. Jězus je na křížu wumrěł – a to za wšitkich.

Čim bóle zhromadnosć z Bohom a mjez sobu pytamy, čím hłubšo smy do zhromadnosće z Wótcom, Synom a Duchom zapříjeći. Jutrowny pokutny čas k tomu explicitnje přeprašuje. Sčínmy sej Jězusowu modlitwu, „*Njeh su wšitcy jedne*“ (Jan 17,21), za swoju.

Lube sotry a lubi bratra, pohlejmy hišće raz na kulojte blida swětoweje synody w Romje. Z tym je so něšto nowe započalo. Tež w našim kraju su kulojte blida wulku rólu hrali, su ludźi hromadže zwjedli.

Pytajmy tajke městna,

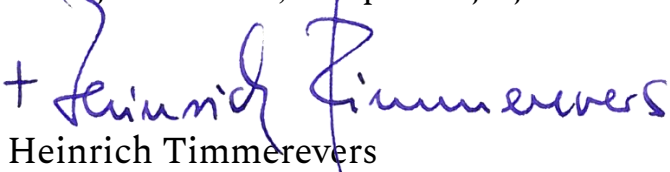
hdžež na to hladamy, štož zwjazuje,

hdžež do toho inwestujemy, zo hromadže wostanjemy,

hdžež sej zhromadnje jednotu wot Boha wuprosymy.

K tomu požohnuj Was, wšěch z Wami zwjazanych ludźi a wšón naš kraj a wšěch ludźi, kotřiž tule bydla, Bóh + Wótc a + Syn a + Duch Swjaty. Amen.

W Drježdžanach, k 1. póstnej njedźeli 2024

Heinrich Timmerevers

Drježdžansko-Mišnjanski biskop